

Juny de 2025
Segona època
Núm. 12

FUTUR!

DEDICACIÓ

"COMPANERISME"

ESFORÇ

DIVERSITAT

IES SAC

IES SA
25
COLOMINA

"AMISTAT"

CONFIANÇA

RESPECTE

CONVIVÈNCIA

DIVERSITAT

"INCLUSIÓ"

Revista de l'IES Sa Colomina
Comissió de Normalització Lingüística

Marta

Índex de continguts

Es Sac 25è aniversari

- 01 Portada
- 02 Índex
- 03 Editorial
- 04 Racó del director
- 05 Altres possibles portades

25 anys de sa Colomina

- 07 El 25è aniversari
- 08 Evocació del primer any de sa Colomina
- 10 L'IES sa Colomina, el "miracle" dels inicis
- 11 Els meus records de l'IES sa Colomina
- 12 Com era sa Colomina fa 25 anys
- 16 Exalumnes que inspiren

Com som ara

- 21 Sa Colomina en xifres
- 22 Promoció 24-25
- 23 El colom de sa Colomina, tot un símbol
- 24 Un compromís amb el benestar de la comunitat educativa
- 25 21 sembrant consciència verda a l'IES sa Colomina
- 26 Hortet Ecolomina
- 27 Erasmus a l'IES sa Colomina
- 30 Rondalles d'Eivissa
- 31 Barraquisme i sensellarisme: una trista realitat

I ara què?

- 33 Càpsula sa Colomina 2050
- 34 Quina perspectiva de futur preveu el sistema educatiu a secundària?
- 35 L'evolució de l'educació a Espanya: del passat al futur amb l'intel·ligència artificial
- 37 Com serà l'institut l'any 2050
- 38 Com t'imagines sa Colomina d'aquí a 25 anys?
- 39 Dibuix *I ara què?*
- 40 Contraportada

Disseny, maquetació i edició: Carles Cirer Ramon juntament amb els membres de la Comissió de Normalització Lingüística.

Disseny de la portada feta per na Maria Ribas Prats.

Disseny de la contraportada feta per na Patricia Nelly Gonzales López.

Disseny de la darrera pàgina i del còmic Javier Mendoza Cardona.

IES Sa Colomina, juny de 2025

El número d'aquesta revista està dedicat al 25è aniversari del nostre institut.

<https://iessacolomina.es/>

Ies Sa Colomina
Eivissa

Comissió de
Normalització Lingüística

El nostre agraïment a totes les persones que han fet possible aquest ES SAC. El viatge és sempre molt més bonic si el feim junts!

L'editorial

25è aniversari

Comissió de
Normalització Lingüística

25 anys, són molts anys, però també sabem que són els anys necessaris per a què hagi un canvi de generació. L'institut sa Colomina d'Eivissa compleix 25 anys i, com tot, ha passat per un procés de canvi i evolució per adaptar-se a la realitat, però també per a preparar-se per a un futur que pot resultar incert.

Quan vàrem començar, érem un institut analògic i que, amb el pas del temps, s'ha anat digitalitzant. Ara tenim wifi, chromebooks, classroom, Gestib, llibres digitals, Instagram, IA i una infinitat d'eines que poden resultar molt útils, però que també han generat altres problemes de dependència tecnològica, de caràcter funcional, però també de caràcter personal.

Tot aquest canvi va començar tímidament, però al 2020, sobtadament, va arribar el gran canvi i la gran adaptació de la mà de la Covid19. La situació que va generar aquesta pandèmia va ser, inicialment, complexa, incerta, caòtica i dura, però va ser la causant de què trobéssim la nostra força i cercàssim les eines digitals i necessàries per a què la nostra missió, educar i formar per al futur, no s'interrompés.

Amb tota aquesta digitalització, no hem oblidat el nostre objectiu: l'alumnat. Treballem dia a dia per aconseguir que tots els i les nostres alumnes arribin a ser uns i unes ciutadanes compromeses amb la societat i amb el nostre entorn.

Ara, ja hem incorporat al nostre dia a dia totes aquestes eines i encara estem innovant, adaptant-nos a la nova realitat que any rere any es va imposant. Tenim un equip impulsor que treballa per fer del centre un lloc de canvi i de transformació pedagògica. Però malgrat tot, l'essència perdura, l'objectiu inicial encara està ben viu: educar, ensenyar, transmetre valors, facilitar que tot el nostre alumnat assoleixi com propis els objectius respecte, igualtat, solidaritat i ajuda mútua com a eina de progrés.

Tenim molta història, però també som conscients que hem de seguir donant passes endavant i marcar-nos com objectiu arribar a ser un centre educatiu de referència en diferents àmbits: pedagògic, social, educatiu, cultural, etc. per arribar a ser part de la història personal i col·lectiva de molts eivissencs i eivissenques del futur.

El racó del director

Per Javier Morillo

Aquest curs tanca un cicle important per a mi. És el quart any al capdavant de la direcció de l'IES Sa Colomina i, amb ell, conclou un mandat directiu que ha estat intens, apassionant i ple d'aprenentatges. Em sent molt orgullós d'haver rebut una valoració positiva per part de la inspecció educativa, que ha recollit l'opinió de tota la comunitat educativa per avaluar la feina feta aquests anys. Aquesta renovació suposa un impuls per continuar treballant amb més ganes que mai.

Des del principi, una de les meves prioritats ha estat millorar la convivència dins del centre. Volem que Sa Colomina sigui un espai on tothom se senti bé, on el respecte, la comunicació i el benestar siguin els pilars del dia a dia.

Hem fet passes importants: l'aula de convivència, el sistema del carnet per punts, les activitats als patis, la mediació escolar, les pràctiques restauratives... Són moltes les accions que han contribuït a crear un millor clima, però sabem que cal seguir cuidant aquest aspecte dia rere dia.

Un altre gran objectiu ha estat acostar les famílies a la vida del centre i donar més veu a l'alumnat. En aquest sentit, enguany hem fet passes molt rellevants: més espais de trobada, participació en comissions, activitats conjuntes... I, per primera vegada, celebrarem una gran festa oberta a tota la comunitat educativa per commemorar una data molt especial: el 25è aniversari de l'institut. Aquesta celebració, que tindrà lloc durant la setmana de visites Erasmus, serà una jornada plena de tallers, activitats, música i bon ambient.

Al matí amb l'alumnat, i a la tarda amb tothom qui vulgui compartir aquest moment històric. La feina colze a colze amb l'AFA ha estat clau per fer-ho possible.

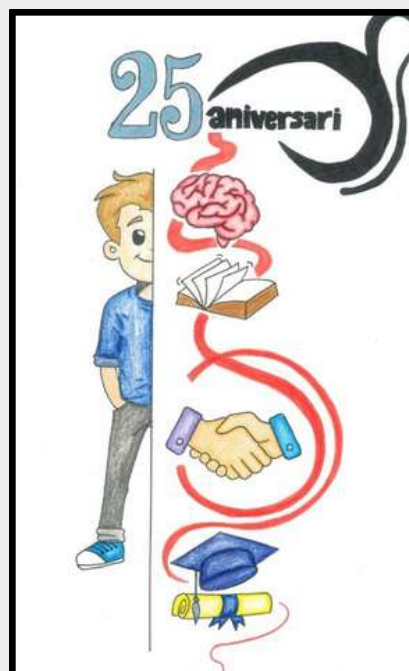
També vull destacar de manera especial la feina que hem fet en aquests dos darrers cursos per definir la visió del centre. Un procés participatiu on hem donat veu a l'alumnat i a les famílies per construir de manera col·lectiva cap a on volem caminar.

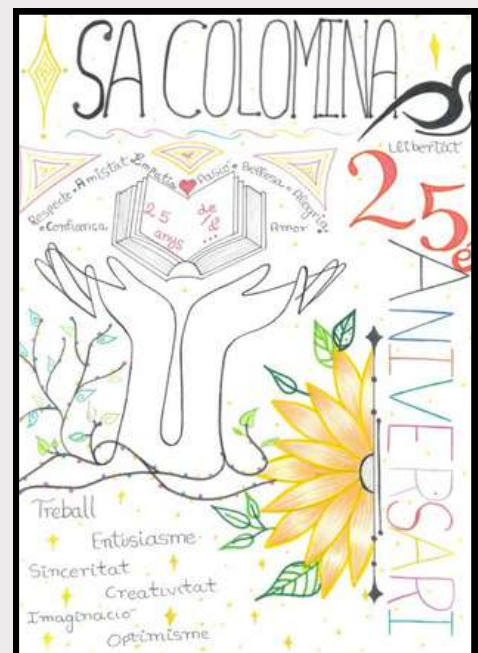
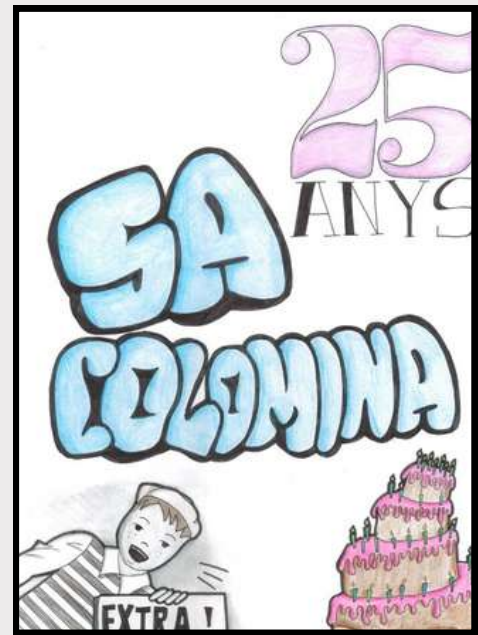
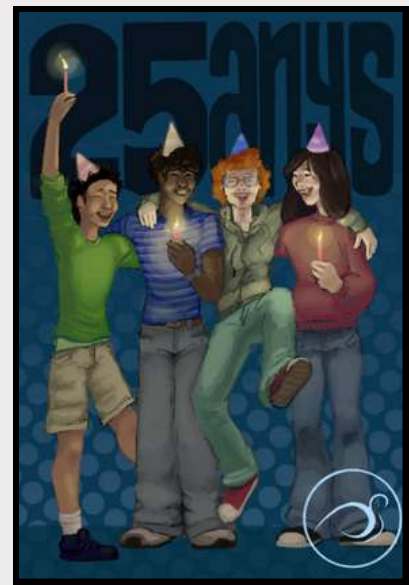
Tots aquests canvis, reptes i il·lusions no serien possibles sense l'esforç i la implicació de tot l'equip humà del centre. Coordinadors, tutors, docents, personal no docent i, molt especialment, el meu equip directiu. A tots vosaltres, gràcies per fer de Sa Colomina un lloc millor cada dia.

Us desitjo un final de curs ple de moments especials i, com sempre, molta sort als alumnes de segon de batxillerat a les PBAU i a tots aquells que empreneu nous camins.

Javier Morillo, director de l'IES
Sa Colomina

Altres possibles portades

Fotos 25è aniversari

Professores fixes a l'any 2000

Els cinc directors i directores que ha tingut l'IES sa Colomina

Professorat i personal no docent que continuen en actiu des de la inauguració

Exalumnes de l'IES que actualment són docents del centre

Evocació del primer any de Sa Colomina

Felip Cirer Costa

Després de vint anys d'exercir a l'IES Isidor Macabich, el 2000 vaig tenir ocasió de traslladar-me a un nou centre, a escassos metres de ca meua, cosa que significava poder anar a treballar a peu.

Les obres del quart institut de la ciutat d'Eivissa, sa Colomina, foren adjudicades el febrer de 1999 a la unió temporal d'empreses formada per NECSO, Entrecanales i Cubiertas. Tenien un termini d'execució de 13 mesos, però diversos retards endarreriren la finalització de l'obra. El solar té més de 10.000 m² i el cost de l'obra fou d'uns 550 milions de pessetes.

El 8 de maig de 1999 es posà la primera pedra de l'edifici, acte que fou presidit pel president del Govern Balear, Jaume Matas i pel conseller d'educació, Cultura i Esports Manuel Ferrer Massanet. Com ja tenia pensat concursar al nou institut, no vaig faltar a aquest simbòlic acte.

El mes d'abril de 2000 se celebrà la III Trobada d'escoles Junts per llengua, a s'Alamera i que era una reivindicació de la labor educativa i de l'escola en català. Allí vaig coincidir amb el conseller d'Educació, l'amic Damià Pons, que em demanà si renovaria la candidatura a la direcció del Macabich. Li vaig dir que feia uns dies que havia obtingut plaça a l'institut que s'acabava de crear, sa Colomina. La seua immediata reacció fou: "Ja tenim director". Hi era present l'inspector d'educació, que després vaig saber que això li trencà les oracions.

El 21 de juny de 2000 celebràrem el primer claustre, era format per Antoni Box, Josep Rafel Riera, Maria Terrades, Neus Torres Seguí, Neus Torres Roig i Lourdes Torres. Eren els professors que demanaren el nou institut per concurs de trasllat. La reunió se celebrà a l'antiga Escola d'Arts i Oficis, a l'avinguda d'Espanya, ja que sa Colomina es trobava en obres i dubtàvem que es poguessin acabar el setembre per iniciar el curs amb normalitat, ja que les obres anaven endarrerides. En aquell claustre s'acordà que Toni Box seria cap d'estudis, Pepita Bonet, que tenia demanada una comissió de serveis, cap d'estudis adjunta i Lourdes Torres, secretària.

S'iniciava una època plena d'activitat preparant el treball d'inici d'un nou centre, que havia de ser el més gran d'Eivissa. Començàvem amb setze grups, però l'edifici tenia una capacitat total de 28 aules. Però la conselleria. Amb molt bon criteri, considerava que era necessari començar de manera gradual.

Record perfectament que els horaris del primer curs els realitzàrem Toni Box i jo, un dia a cada d'un i uns altres a casa de l'altre. També s'hagué d'obrir un compte corrent per domiciliar els rebuts dels subministraments d'aigua i llum, però la Conselleria no podia enviar cap diner, hi havia una forta crisi, així que vaig haver de sol·licitar que La Caixa permetés que tenguéssim números vermells, cosa que causà el pagament d'interessos quan rebérem l'escarransida primera assignació. Un altre problema era que amb el nou institut, tots els alumnes d'ESO entraven a un institut, fins llavò no es podia aplicar per manca de places als instituts i únicament admetien 3r i 4t curs.

També hi hagué problemes amb la connexió del servei d'aigua. L'empresa subministradora no volia servir aigua i estàvem a una setmana d'obrir el curs. Vaig haver d'amenaçar l'Ajuntament d'Eivissa amb el fet que a cada esplai, cada dues o tres hores, sortiríem i acudiríem a un espai municipal perquè els alumnes poguessin anar al servei. El més prop era el quarter de la policia municipal o el Mercat Nou, cosa que causaria un gran trastorn a la ciutadania. Quan faltaven més de 48 hores per començar les classes, donaren servei.

El primer claustre, amb la totalitat del professorat, érem una quarantena de professores i professors, els interins eren molt joves, amb el que això significa, molt d'interès i ganes de treballar. La voluntat i la gana de fer una bona feina era el denominador comú de tot el claustre. La reunió se celebrà 48 hores abans de començar el curs, en el vestíbul de l'institut ja que els treballadors estaven donant els darrers retocs. El dissabte, el director territorial i jo mateix, pujàrem les pissarres i les distribuïrem per aules. No he vist un "mort" que pesi més que una pissarra.

Finalment, el 21 de setembre de 2000 obríem les aules als nous alumnes, únicament patírem un retard de dos dies sobre el calendari escolar i no per culpa del centre, sinó perquè les obres no acabaven. Eren 19 grups d'ESO.

El mobiliari arribava a compta gotes i aquí vull comentar que teníem uns 500 alumnes i un nombre semblant de pupitres. Això no ho entenien els funcionaris de la Conselleria, quan sollicitava més mobiliari; no contemplaven els desdoblaments ni les optatives i es negaven a enviar més pupitres. La crisi feia que no hi hagués possibilitat. Record també que els tres primers ordinadors de taula ens foren cedits pel Macabich; nosaltres no en teníem cap i encara no hi havia els portàtils. Un anà a secretaria i els dos restants a la sala del professorat.

Molts eren els problemes però amb la voluntat de tots, s'anaren solucionant a mesura que sortien. Finalment l'institut s'inaugurà de manera oficial el 30 de gener de 2001. Hi eren presents el president del Govern Balear, Francesc Antich, el conseller Damià Pons, la presidenta del Consell Insular i l'alcalde d'Eivissa, entre altres autoritats. Com a commemoració de l'acte, aquestes autoritats sembraren una araucària al cantó del patí que dona als carrers Serra i Orvay i Canàries i que encara avui, amb la seua imponent altura destaca en el pati.

El juny de 2001 vaig finalitzar el meu compromís de posar en marxa el nou institut, el quart de la ciutat d'Eivissa (Santa Maria, Blanca Dona, Isidor Macabich) i per dedicar-me a altres responsabilitats, vaig renunciar a la direcció. Com a professor vaig continuar fins a les darreries de 2019, quan em vaig jubilar. Foren els anys més feliços de la meua tasca docent, tot amb la companyia d'un professorat implicat i amb ganes de realitzar una gran labor pedagògica i uns alumnes que també recordaran sempre el seu pas per aquest institut. Que sigui per molts anys, Sa Colomina!

L'IES SA COLOMINA, EL "MIRACLE" DELS INICIS

En setembre de 2000 començà a funcionar el nostre institut, un centre de nova creació que havia de ser -en paraules de Felip Cirer- "el buc insígnia de les Pitiüses", segons recorda Pepita Bonet. No va ser un camí de roses, ans al contrari: posar el centre en marxa implicà moltes hores de feina que s'afegien a la nostra tasca diària. El treball en equip i la il·lusió -molta il·lusió- ho feren possible.

El camí cap a l'institut començà uns mesos abans. D'aquell temps tenc uns records que van i venen: alguns una mica -o molt- desdibuixats, d'altres tan clars que semblen d'ahir mateix.

Record clarament la reunió inicial en què ens ajuntàrem els professors i professores amb destinació definitiva: va ser una primera presa de contacte ben satisfactòria, ja que tots ens coneixíem i això ens va ajudar.

La primera visita al centre, el dia 20 de juny, ens impressionà fortament: ball de treballadors, vol de ferros, i rajoles abeurant-se... Primer comentari: "No estarà per setembre". A la tarda, primer claustre i, en acabar, gelat a Bonanza.

De la visita guiada amb les autoritats record clarament aquest comentari: "Oh, quin lloc per a la sala de profes!!!". "Ah no!!! Això és la biblioteca!!!"... Ja sabeu que qui treballa als despatxos té més pes i criteri que els mateixos profes. I començàrem a treballar: al matí als nostres centres i a la tarda a l'antic Arts i Oficis (l'actual Conservatori). I, per si no vols salsa, dos tasses: dos de nosaltres estàvem a tribunals d'oposicions. La il·lusió ens va salvar. Una vegada acabades les classes, començàrem les matrícules i la distribució de grups, feina que augmentà amb l'arribada de material per als departaments (no sabíem on col·locar-lo!!!)... Tot era tan precari, que era un repte continu.

L'estiu acabà, començà setembre i encara hi havia molta feina a fer, fins al punt que el primer dia del curs els alumnes de 4t ESO transportaren, des del camió, les seues pròpies taules i cadires a l'aula que tenien assignada.

No fou una etapa fàcil, però sí molt gratificant perquè aconseguírem posar en marxa el centre, en aquell temps molt familiar, donat que érem pocs alumnes i una quarantena de professors. El germen de l'IES Sa Colomina actual.

Els meus records de l'IES Sa Colomina

Per Toni Escandell Tur

Una de les coses que vaig aprendre a l'institut és la importància que l'alumnat formi part activa de la vida al centre. Implicar-se en el consell escolar, crear una associació d'estudiants o ser proactiu en la quotidianitat de Sa Colomina i les seues necessitats poden parèixer qüestions estranyes, fins i tot inimaginables. De fet, la majoria dels estudiants mai no ens plantegem aquests aspectes o quan ho feim ja estam en la darrera fase de la nostra etapa acadèmica a l'institut. És quan un pot prendre consciència de la importància de protegir l'educació entre tots; contant, per descomptat, amb l'alumnat, una pota imprescindible conjuntament amb les famílies i els treballadors del centre. A Batxillerat vaig tenir la sort de tenir com a amics i amigues a un grup de persones que, d'una forma o l'altra, van voler ser —com deia— part activa a les aules. I ho trob important no per fomentar la queixa (tampoc per oposar-m'hi), sinó per fer una crida als estudiants a implicar-se en allò que volen millorar, o protegir, de l'educació i del seu centre en concret, perquè realment tenen la capacitat de fer-ho. És, al cap i a la fi, una assumpció de responsabilitats. Les demandes de l'alumnat poden ser ben diverses: organitzar d'una forma diferent una aula; repensar com s'empren els espais comuns durant el temps de pati, quines activitats s'hi duen a terme i quines no;

realitzar campanyes solidàries; activitats lúdiques o culturals amb motiu d'algun dia especial del calendari; demanar millores en alguna instal·lació. I un llarg etcètera. Algunes d'aquestes coses segurament ja es fan i els estudiants del centre segur que poden aportar el seu punt de vista, les seues ulleres.

D'altra banda, la meua poca distància de l'etapa a l'institut (em vaig graduar del Batxillerat humanístic en juny del 2017), també serveix per relativitzar els conflictes de tota adolescència. Un d'aquests és la dificultat per saber què fer en acabar l'ESO o el Batxillerat: treballar? Continuar estudiant? Una Formació Professional? Un grau a la universitat? Un any d'aprendre idiomes i treure's el carnet de conduir?

Sa Colomina no queda tan lluny del meu present, vaig néixer l'any 1999. Però és prou temps per a haver vist a altres joves canviar d'idea quant a aquestes respostes, estar confosos, donar voltes, canviar de sector laboral, de lloc de residència, de plans de futur, sentir vertigen a l'hora de fer aquests girs i, posteriorment, gaudir-los i celebrar-los. La lliçó de tot plegat és que el que un decideix en acabar la seua etapa a l'institut no és tan determinant com pot parèixer en aquell moment. Un sempre és a temps de redirigir les seues preferències i tot el que es viu pel camí són aprenentatges.

Hola a tots, som en Javi, dibuixant d'aquest còmic i ex-alumne de sa primera promoció de sa Colomina.

A aquest centre vaig aconseguir títols acadèmics però, el més important, varen ser es amics i experiències inoblidables.

Acompanya'm a recordar...

Títol ESO

Títol batxillerat

Certificat nivell D valencià per invasió de profes

COM ERA SA COLOMINA FA 25 ANYS?

Un còmic basat en fet reals.
Creat i protagonitzat per Javier Mendoza

QUE ESTAVA DE MODA L'ANY 2000?

SABATILLES BUFFALO: també conegudes com sabates ortopèdiques (o d'esgarrat).

PENTINAT CENDRER Típic de 'quillos', molt útil per deixar-hi llosques.

FUMAR: a principis de segle eren habituals es cendrers i es paquets de tabac a sa nostra cafeteria

A QUÈ JUGÀVEM?

Aprofitant que tothom duia xandall, era fàcil baixar-li es calçons as més enfavat.

?

COLLONERA: acte de befa que consistia a agafar un allot entre uns quants i fer-li "una truita" contra un arbre o un pal.

Amollau-me, que voldré tenir fills!

A s'hora des pati jugàvem as 'calentito': es tractava de fotre pilotades i aconseguir que algú rebés sa bombada més forta

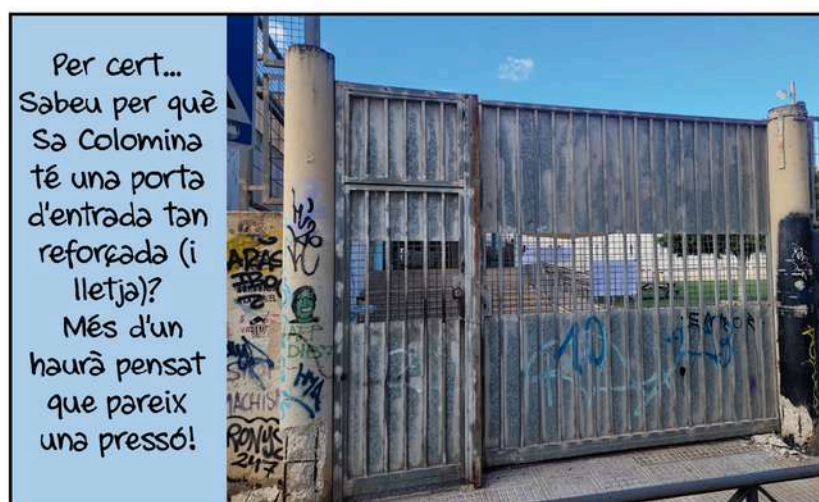
En tot es cap! aquest no acaba l'ESO!

Però si algú tirava sa pilota per dalt des murs era pitjor encara: pluja de pedres com a càstig!

Ets més dolent que n'Anelka!

Na Teresa també va organitzar sa primera aparició de Sa Colomina a sa rua de Carnestoltes

Na Toñi, d'anglès, va ser sa professora que més vergonya em va fer passar.

Na Carmen Fernández, d'educació física, ens proposà crear una coreografia i fèrem un striptease.

És impossible oblidar a na Neus Torres, professora de biologia amb santa paciència. Hem de destacar que durant un curs va dir 204 vegades 'silensiperfavó'.

Gràcies a sa tècnica des 'cambiazó', que na Neus Torres no va veure en tot es curs, tothom va aprovar batxiller. Bé, casi tothom...

Na Neus Torres es mereix un còmic només amb ses seues anècdotes. Mítiques varen ser ses classes de botànica as pati

Recordar un profe de geologia no és fàcil. En Quim Tubert ho va aconseguir... i encara despertava ganes d'aprendre més!

ESCALA DE MOHS

Talc
Guix
Fifi
Calcita
Fluorita
Això és un túnel, i no el del Cadí
Apatit
Ortos

'Les excursionistes calentes' va ser una pel·lícula pionera en català!

Ràpid, a descarregar-la a s'aula d'informàtica!

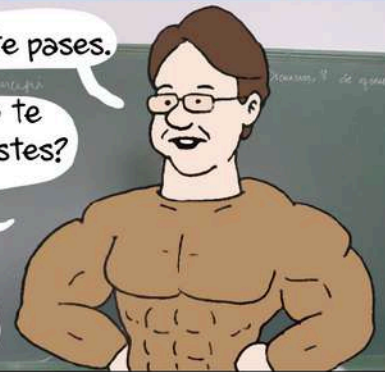
En Fran Sánchez, es químic amb millor físic! Aquests músculs li han permès aguantar 25 anys a Sa Colomina: enhorabona!

Mendoza, no te passes.

Es bromo, no te gusten mis chistes?

Lo sodio!

OK, me queda cloro

En Toni Box, de mates, ens va fer patir. Després de cada classe hi havia més guix a sa seua roba que a sa pissarra.

Us capularé a tots!

Na Dolors va fer gala de paciència infinita, com a directora i profe de mates, per ensenyar-mos coses molt útils, com ses matrius o ses integrals.

Dolors, això com es fa?

Això ja ho haurieu de saber.

Dolors, pren-te un vàlrium! Hehe!

JOC: CONEIXES A AQUESTS PROFESSORS?

1 Ai, què profund!

2 A vore, rei, has de ser puntual

3 NO

Joanot Martorell, t'estim

4

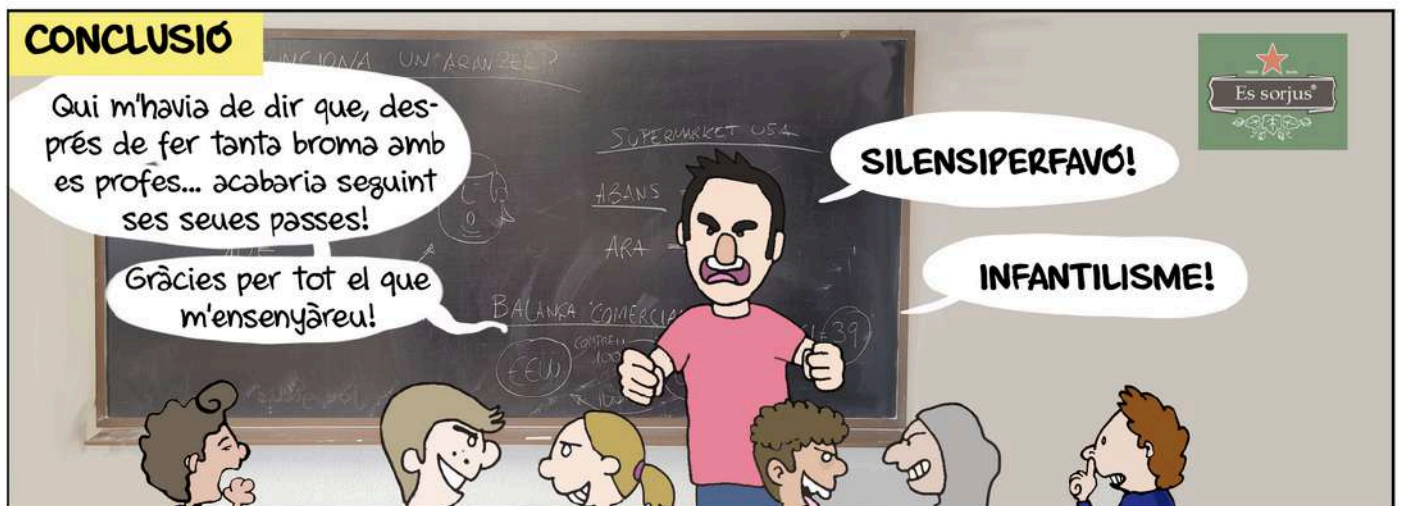
CONCLUSIÓ

Qui m'havia de dir que, després de fer tanta broma amb es profes... acabaria seguint ses seues passes!

Gràcies per tot el que m'ensenyàreu!

SILENSIPERFAVÓ!

INFANTILISME!

Exalumnes que inspiren

Descobrir trajectòries, despertar vocacions

Amb motiu del 25è aniversari de l'institut, l'alumnat ha tingut l'oportunitat d'entrevistar exalumnes que avui són un referent en el seu camp professional. Conèixer les seves experiències i trajectòries ha estat una experiència molt enriquidora i motivadora, que ha ajudat els nostres joves a imaginar el seu futur amb il·lusió i confiança.

Manu González Baidí (DJ)

Del pupitre de l'institut als escenaris electrònics del món sencer

Entrevista realitzada per l'alumnat de 1r ESO D

En Manu va compartir records de la seva etapa com a estudiant amb el grup de 1r ESO D, va destacar que la seva assignatura preferida era Educació Física i que té molt bon record de professors com Javier Morillo i Carmen Fernández. Després de cursar fins a 4t d'ESO, va continuar la seva formació en una acadèmia privada de Madrid durant tres anys, on va aprendre tècniques de producció musical i es va preparar com a DJ de manera professional.

El seu interès per la música va néixer mentre treballava a Delta Discos, una botiga de vinils on el seu pare li va aconseguir feina. Estar envoltat constantment de música i d'artistes el va inspirar i va ser el punt de partida de la seva carrera. La seva primera actuació va ser amb només 15 anys, al Cafè Amnesia del port d'Eivissa, una experiència que recorda amb nervis i sobretot amb molta emoció. Des de llavors, ha actuat a grans clubs i festivals, destaca com a moment especial les actuacions fetes a Tòquio, al Japó, país que li fascina des de petit per la seva afició als animes.

Els alumnes li van preguntar per les seves col·laboracions, i Manu va explicar que ha treballat amb noms tan reconeguts com David Guetta, Roger Sánchez o Paco Osuna. Tot i això, assegura que no es considera el millor DJ d'Europa, però sí un dels dos més destacats nascuts a Eivissa, juntament amb Anna Tur. Per ell, el treball en equip i les col·laboracions entre artistes són essencials en aquesta professió.

També va parlar del seu procés creatiu, explicant que necessita estar tranquil per compondre: caminar per la platja, sortir de la rutina de l'illa o practicar esport. A més de la música, Manu és un apassionat del tennis, i confessa que, si no fos DJ, potser tindria un restaurant. Valora molt el suport dels seus seguidors i considera que fins i tot les crítiques negatives formen part del creixement personal. Per a ell, la felicitat és estar en pau amb un mateix i amb el que l'envolta.

David C. Tur García (escriptor)

De l'IES cap al món de les lletres i el Japó

Entrevista realitzada per l'alumnat de 1r ESO B

Els alumnes de 1r ESO B han pogut entrevistar de forma telemàtica l'exalumne David C. Tur García, avui escriptor establert al Japó. En David recorda amb afecte la seva etapa a l'IES, especialment les amistats fetes a partir de 3r d'ESO, que encara conserva avui en dia. També rememora detalls ben concrets, com la pizza de la cafeteria, que assegura que era especialment bona. Tot i que durant l'institut no li agradava ni llegir ni escriure —preferia filmar vídeos—, amb els anys ha descobert una passió profunda per la literatura. Aquesta vocació va néixer inspirada per l'autor japonès Haruki Murakami, i s'ha materialitzat en diverses obres, com Melonpan, una novel·la sobre l'amistat adolescent, o Okinawa, el seu llibre més llarg i difícil d'escriure fins ara. Per tal de trobar la concentració necessària per escriure, en David aprofita les estones de solitud, s'allunya a llocs tranquils i fa passejades que l'ajuden a ordenar les idees i inspirar-se. Instal·lat des de fa temps al Japó, valora molt la natura, els banys tradicionals, la cultura del silenci i fins i tot detalls tan curiosos com els vàters tecnològics. Tot i això, diu que troba a faltar la seva família i els sabors de casa, com la sobrassada o altres menjars típics d'Eivissa. Encara que per ara no té intenció d'escriure sobre la seva illa ni per a públic juvenil, sí que té interès a explorar nous gèneres com el thriller i no descarta que alguna de les seves obres acabi adaptada al cinema o la televisió. De fet, li faria molta il·lusió que una plataforma com Netflix es fixàs en els seus llibres. La seva trajectòria ens recorda que els camins creatius no sempre són evidents d'entrada, però que amb passió, esforç i inspiració es pot arribar molt lluny, fins i tot des d'un petit institut com el nostre.

Vicent Marí Costa (llibreter i editor)

Entrevistadors: Archie i Salma

Autor de l'article: Cristian Garcia

Entrevista realitzada per l'alumnat de Literatura
Universal de 1r batxillerat B-C

Vicent Marí, exalumne de l'institut, recorda amb afecte espais com la biblioteca, on va passar moltes hores, i el pati, que considera un lloc de convivència important. També destaca el gimnàs i l'hort escolar com escenaris especials de la seva etapa educativa.

La seva passió pels llibres ve de la infància i ha estat una constant en la seva vida. Aquesta afició l'ha dut a dedicar-se professionalment al món del llibre: és propietari de la llibreria Mediterrània i viu la seva feina amb molta satisfacció i entusiasme.

Marí rememora dos llibres que el van impactar especialment durant el batxillerat: *Estimada Marta* de Miquel Martí i Pol, en català, i *Las personas del verbo* de Jaime Gil de Biedma, en castellà. També parla amb admiració de la professora Teresa Navarro, que li va transmetre la passió per la literatura i els va fer escoltar *Palabras para Julia*, una cançó que encara associa a aquella etapa.

Pel que fa als companys, diu que va tenir molt bona relació amb ells, ja que molts venien de l'etapa escolar anterior i formaven una gran família. També es van integrar bé els alumnes provinents d'altres centres, i el fet de ser grups petits afavoria un bon ambient.

Si pogués tornar enrere, canviaria el batxillerat de Socials pel d'Humanitats, perquè a la universitat, on va estudiar Història, va trobar a faltar coneixements previs de llatí o grec. Tot i això, considera que equivocar-se en triar estudis no és cap problema: l'important és seguir el que un sent de debò, ja que sempre hi ha oportunitats per redreçar el camí.

Finalment, reivindica la importància de la lectura i els llibres en l'educació. Creu que llegir i escriure són competències fonamentals i que els llibres continuen sent una de les principals fonts de coneixement, juntament amb la transmissió oral.

Inés Herráez Balanzat (metgessa)

Una vocació per la medicina nascuda a sa Colomina

Entrevista realitzada per l'alumnat de 3r ESO P

Inés Herráez, exalumna del centre, és actualment metgessa hematòloga a l'Hospital Universitari de Sant Llàtzer, a Mallorca. Després d'estudiar medicina a l'Hospital Clínic de Barcelona i especialitzar-se en hematologia i hemoteràpia a Son Espases, ha centrat la seva carrera en el diagnòstic i tractament de limfomes, una àrea complexa i apassionant dins de l'oncologia. Durant la seva visita al nostre centre, Inés va compartir amb l'alumnat de 3r d'ESO P el seu recorregut acadèmic i personal, destacant el paper fonamental que va tenir l'institut en la seva formació inicial, especialment per adquirir hàbits d'estudi i desenvolupar un esperit crític.

Va recordar amb estima els seus anys a l'institut, les amistats que encara conserva, les classes de professors com Felip Cirer o Fran Sánchez i els viatges de final de curs que la van marcar profundament. En l'àmbit professional, descriu el seu dia a dia com a intens i exigent, entre pacients ingressats, consultes externes i tractaments amb quimioteràpia, tot plegat combinat amb el repte afegit de la vida familiar, ja que el seu marit també és metge i tenen fills.

Va confessar que el més gratificant de la seva feina és veure com un pacient millora i se sent agraït, mentre que el més difícil és comunicar diagnòstics complicats, un repte que afronta amb empatia i humanitat. La seva experiència més memorable ha estat completar la seva tesi doctoral sobre el limfoma de Hodgkin mentre compaginava la feina i la maternitat, una fita de la qual se sent molt orgullosa. Inés també es mostra molt il·lusionada amb la possibilitat de dedicar-se a la docència universitària en un futur, i recomana als estudiants que vulguin seguir la carrera de medicina que tinguin molta constància, passió pel coneixement i, sobretot, ganes d'ajudar les persones amb dedicació i empatia.

Maria Ferrer Ribas (jutgessa)

Una carrera judicial forjada amb esforç i passió

Entrevista realitzada per l'alumnat de 1r ESO E

Maria Ferrer, sens dubte és un clar exemple de constància, esforç i vocació per al nostre alumnat. Aquesta eivissenca va iniciar el seu camí acadèmic a l'institut Sa Colomina, on les assignatures de geografia i història despertaren en ella un interès especial, i també va confessar l'educació física no era el seu punt fort. Encara que va destacar que durant l'etapa de preparació per a les oposicions, el ballet i fer esport van ser clau per a mantenir l'equilibri i la concentració. A l'IES va tenir professors que li deixaren empremta, com: Joan Carles Cirer, Lourdes Torres, Enric Casanova o Isabel Signes, que li transmetieren passió pel coneixement i aprendre a confiar més en ella mateixa.

El seu camí per convertir-se en jutgessa no ha estat fàcil. Maria es troba actualment en pràctiques a l'acadèmia judicial de Barcelona, després d'estudiar Dret i aprovar les oposicions judicials. Les oposicions a judicatura són conegudes per la seva duresa: molts anys, de preparació intensa, hores d'estudi en solitari i molts moments de dubte. Maria, com altres companys que han passat pel mateix procés, va experimentar frustració, esgotament i angoixa, però també una gran determinació. Com explicava, va haver de renunciar a hobbies i vida social, però la passió per la justícia li donava la força per continuar. L'objectiu de Maria no era només superar una oposició, sinó convertir-se en una professional capaç de prendre decisions justes i fonamentades. En paraules seves, la tasca d'un jutge no és fàcil, ja que sovint cap de les parts queda plenament satisfeta. No obstant això, el seu desig és escoltar, comprendre i trobar solucions equilibrades. El moment de saber que havia aprovat va ser molt emotiu i especial, recorda com va veure plorar el seu pare primer cop. Tot el sacrifici havia valgut la pena.

El seu exemple és especialment inspirador perquè demostra que amb determinació i sacrifici, es pot arribar ben lluny. La seva història ens recorda que, amb esforç, passió i constància, els somnis més ambiciosos són possibles.

Bet Mayordomo Bofill (metgessa)

Vocació i empatia al servei de la salut

Entrevista realitzada per l'alumnat de 4t ESO A

Bet Mayordomo no sempre va tenir clar que volia ser metgessa. De petita, somiava en ser mestra, però una lesió quan tenia entre 15 i 16 anys li va fer canviar de rumb i despertar l'interès per la medicina. El batxillerat el va superar amb èxit i va preparar la selectivitat amb determinació, sabent que havia d'obtenir una nota alta per poder accedir a la carrera. Tot i les dificultats d'entrada a la universitat, mai no s'ha penedit d'haver triat aquest camí, tot i que reconeix que estudiar magisteri també l'hauria pogut fer feliç.

Va estudiar durant sis anys a la Facultat de Medicina, la carrera de Medicina no va ser fàcil: hi va haver moments d'estrès i cansament, però també molts aprenentatges. Un dels grans reptes va ser gestionar la càrrega acadèmica sense deixar de banda la vida social. Tot i això, Bet destaca que a la universitat es creen vincles importants amb altres estudiants, i això fa que compartir estudis i experiències ajudi a suportar millor el pes emocional i acadèmic del grau.

El seu interès per la ginecologia va sorgir per diverses raons: el desig de trencar tabús, la possibilitat de fer diagnòstics a través d'ecografies, tractar infeccions i participar en intervencions quirúrgiques. Però per damunt de tot, el que més li agrada de la seva professió és poder ajudar i connectar amb les persones. Considera que l'empatia és una de les qualitats essencials per ser una bona metgessa. Saber escoltar, posar-se al lloc de l'altre i acompanyar-lo emocionalment són aspectes que valora profundament.

Na Bet recorda amb intensitat la pèrdua d'un infant. En aquests casos, és fonamental mantenir el cap fred, malgrat l'impacte emocional. Per això, en la formació de medicina es fa també treball psicològic per aprendre a gestionar moments difícils.

A les joves que es plantegen estudiar medicina, Bet els dona un missatge clar: que ho intentin. Encara que no aconseguixin entrar a la primera, hi ha camins alternatius per arribar-hi. El més important és tenir clar que val la pena lluitar pels somnis i que, amb esforç i constància, tot es pot aconseguir.

Laura Olariaga Costa (pilot d'avió)

Una exalumna de sa Colomina que vola alt

Entrevista realitzada per l'alumnat de 1r ESO C

Laura Olariaga, és un exemple de com es pot arribar lluny —literalment— seguint una passió i sense tenir-ho tot clar des del principi. Durant la seva etapa a l'institut, no sabia encara què volia fer amb el seu futur, però amb el temps va anar perfilant el seu camí professional. Va estudiar Enginyeria a Barcelona i va ser després d'una etapa de reflexió i esforç que va decidir presentar-se a les proves per ser pilot d'avió, i en només quatre mesos va aconseguir-ho. Des d'aleshores, la seva vida ha estat plena de viatges i experiències, i a dia d'avui és pilot a Verona, Itàlia.

Tot i no tenir un professor concret que li servís d'inspiració, destaca que tots els docents de sa Colomina li van aportar alguna cosa valuosa durant la seva etapa educativa. També recorda amb humor alguns moments viscuts al centre, com quan es passava l'hora del pati a la cafeteria o un cop en què, sent el seu pare el director del centre, la van fer anar al seu despatx per haver estat enxampada amb el mòbil. Laura explica que el seu interès per l'aviació ve de lluny, però que créixer a Eivissa, on els avions formen part del paisatge quotidià, va alimentar-li encara més aquesta vocació. Una de les parts més difícils d'aprendre a pilotar ha estat gestionar múltiples tasques alhora en situacions complexes dins l'avió.

Tot i portar només un any com a pilot, s'imagina exercint aquesta professió fins a la jubilació. Actualment pilota un Airbus A320, un model apte per a trajectes de curta i mitjana distància. Ha viscut vols difícils, especialment a Bilbao, on les condicions meteorològiques i el relleu complicat posen a prova qualsevol pilot. En canvi, el viatge que més ha gaudit ha estat de Bilbao a Roma. El més avorrit, un trajecte de quatre hores entre Itàlia i les Canàries.

Tot i que li agradaria ser pilot titular, de moment prefereix ser copilot, ja que encara s'està formant i aprenent. Durant un vol, el pilot i copilot s'alternen les tasques de controlar l'avió i parlar per la ràdio.

Per acabar, envia un missatge als joves que encara no tenen clar el seu futur: els anima a investigar sobre diferents professions i descobrir allò que els pugui motivar. Ella mateixa va rebre el suport de la seva família des del principi, i aquest recolzament ha estat fonamental per fer realitat el seu somni de volar.

Leo Román Riquelme (futbolista)

Un porter eivissenc amb els somnis ben clars des de petit

Entrevista realitzada per l'alumnat de 2n ESO A

Leo Román, actual porter del RCD Mallorca, és un exemple de determinació i constància. Ja de ben petit tenia clar que volia ser futbolista, i no ha deixat mai de perseguir aquest objectiu. Amb només tres anys va començar a jugar a futbol sala, influenciat per l'ambient familiar: el seu pare i el seu germà també eren porters.

La confiança i el suport familiar han estat fonamentals per mantenir la motivació i continuar treballant per arribar al futbol professional. Un dels moments més especials de la seva carrera va ser jugar contra el Real Madrid o FC Barcelona, partits que recorda amb felicitat i orgull. Segons ell mateix, aquest tipus de partits són pels quals treballa diàriament. No obstant això, reconeix que Mbappé ha estat el davanter més difícil d'aturar a qui s'ha enfrontat fins ara.

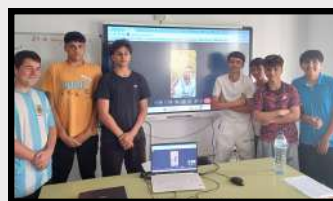
Leo també destaca la importància de cuidar-se i mantenir-se en forma durant tot l'any, incloses les vacances. Quan torna a Eivissa, aprofita per entrenar amb l'ajuda d'un amic, també exalumne de sa Colomina, que el guia en la preparació física. Pel que fa a l'alimentació, abans dels partits sol menjar arròs amb pollastre o salmó amb pasta. El seu ídol de joventut era David De Gea, i també admirava Neymar per les seves qualitats com a jugador.

Actualment, està centrat en acabar la temporada amb el Mallorca i aconseguir bons resultats. Quan li demanen si prefereix jugar al Barça o al Madrid, respon amb prudència, deixant clar que dependria de molts factors i del moment en què es trobàs.

A nivell personal, Leo recorda amb estima la seva etapa a l'institut. L'assignatura d'història era una de les seves preferides, i en destaca diversos professors. Quan era petit a més de futbol també feia tennis i anava a anglès. Entre els seus companys d'equip, troba especialment divertit a Dani Rodríguez, i a la seva etapa a l'Oviedo destaca l'amistat amb Oier Luengo.

Pel que fa al futbol pitiús, el seu equip favorit és la Peña Blanc i Blava, un reflex del seu vincle amb la seva terra.

Leo Román és la prova que amb esforç, passió i confiança es poden aconseguir somnis que semblen llunyans, però que amb constància esdevenen reals.

María Martín Recio (experta en comunicació digital i divulgadora en salut mental)

Esport, superació i benestar mental

Entrevista realitzada per l'alumnat de 1r ESO A

María Martín, ha fet del seu recorregut vital una eina per ajudar els altres. Avui dia, viu a Eivissa i es dedica a crear contingut sobre salut mental, esport i hàbits de vida saludables. No es considera *influencer*, però des del 2015 comparteix a les xarxes la seva experiència i reflexions amb una gran comunitat. La seva vocació per ajudar en salut mental neix de la seva pròpia història: va patir depressió i ansietat i vol donar suport a qui pugui trobar-se en situacions similars.

Tot i que de petita volia ser veterinària, va estudiar Relacions Laborals —una carrera que no li va resultar especialment difícil— i més endavant va cursar un màster en màrqueting i digitalització. Va marxar d'Eivissa amb només 17 anys, buscant noves oportunitats i animada pel seu pare a aprendre alemany. Va viure diversos anys a Alemanya, on va conèixer la seva parella, i considera que viure a l'estranger ha estat una experiència molt enriquidora que recomana a tothom.

Apassionada pel bàsquet des dels vuit anys fins als vint-i-dos, també ha practicat altres esports com el triatló. El seu pare la va animar a competir de petita, i avui dia l'esport continua sent part essencial de la seva rutina diària. L'activitat física, diu, l'ajuda a mantenir-se centrada i amb energia positiva.

Té molt bon record del seu pas per l'IES, especialment de 4t d'ESO i del viatge d'estudis. Malgrat les dificultats amb assignatures com matemàtiques i la pressió de la selectivitat, sempre ha valorat el suport del professorat i les amistats que va fer. Reconeix que no era una alumna excel·lent, però que, amb esforç, ha aconseguit molt més del que alguns pensaven.

A la feina, gaudeix de la llibertat de crear i de poder treballar des d'on vulgui. Participa en conferències, fa col·laboracions amb marques i genera continguts motivadors. L'apassiona poder inspirar, especialment als i les joves, a cuidar la seva salut mental i física.

El seu missatge per a l'alumnat que encara no sap què vol fer és clar: cal conèixer-se, explorar interessos i no tenir por d'equivocar-se. Amb esforç i perseverança, tot és possible.

Pau Capilla Guasch (metge)

Del somni a la realitat: Pau Capilla, el primer neurocirurgià eivissenc.

Entrevista realitzada per l'alumnat de 1r ESO F

Pau Capilla, antic alumne de l'IES Sa Colomina, és avui dia el primer neurocirurgià nascut a Eivissa. Des del seu pas per l'institut ja destacava per la seva dedicació als estudis, amb una mitjana de batxillerat de 9,6 i un 9,4 a la selectivitat. Tot i això, també va viure moments divertits i típics de l'adolescència, com quan gairebé rep una amonestació per trencar accidentalment una cadira de rodes durant una activitat d'educació física. Recorda amb estima el seu pas pel centre i afirma que recorda la bona voluntat del professorat, ja que tots i totes volien ajudar els alumnes a millorar.

En la seva joventut, Pau combinava els estudis amb l'esport, especialment el bàsquet al CB Sa Bodega i després al CRIC Ses Salines. L'experiència que més el va marcar i el va impulsar a estudiar medicina va ser el diagnòstic d'un tumor cerebral a la seva àvia mentre ell era encara estudiant. Això va fer néixer en ell la vocació de convertir-se en neurocirurgià. Tot i tenir altres opcions com enginyeria, ho tenia molt clar i va decidir estudiar medicina a Barcelona, on ja coneixia les instal·lacions universitàries i tenia amics.

La carrera de medicina, de sis anys, la va acabar als 23 anys, i després va continuar amb una especialització molt exigent. Aconseguir ser el primer neurocirurgià eivissenc li ha costat molt d'esforç i anys de preparació, però afirma que val molt la pena. Treballa amb casos d'extrema complexitat, com les patologies vasculars en pacients molt joves, i recorda amb emoció tant la seva primera operació, plena de nervis i il·lusió, com les experiències més dures, com la pèrdua d'una pacient embarassada després d'un accident.

A banda de la medicina, en Pau té passions com anar en bicicleta, la mar i la pesca. També li agrada el futbol i reconeix que és aficionat del Barça. Quan el Consell d'Eivissa el va reconèixer com el primer neurocirurgià nascut a l'illa, va ser un moment molt especial per a ell, i destaca que salvar vides és el millor regal de la seva professió. El seu testimoni és un exemple d'esforç, vocació i compromís amb la salut de les persones.

Ho sabies?

Sa Colomina en xifres

per ES SAC

IES Sa Colomina
Eivissa

6.720

Metres
quadrats de
pati

23.635

Euros de
despesa anual
en electricitat
(2024)

823

Alumnes
matriculats al
curs 24/25

18

Països visitats
amb el programa
Erasmus

108/12

Personal docent
/No docent al
curs 24/25

817

Euros recaptats
amb la Cursa
Save the
Children 2025

Dades curioses sobre el dia a dia de sa Colomina

11.243

Llibres
registrats a la
biblioteca

20

Espècies diferents
plantades a l'hort

888

Préstecs de llibres
l'any 2024

12.321

Metres quadrats
d'extensió total de
l'IES

5.117

Alumnes matriculats
des del curs
2000/2001

1.484

Seguidors a
Instagram

614

Socis i sòcies
de l'AFA

152/7

Sortides
complementàries /
amb pernoctació

77.336

visites a la pàgina
web a l'ESO en un
dia

6727

Làmines de
dibuix Din-A4 i
Din-A3 fetes per
l'alumnat

2n Batxillerat A

 2n Batxillerat B

EL COLOM DE SA COLOMINA

TOT UN SÍMBOL

Fa un any, amb motiu del Dia de la Pau, la professora d'educació física Carmen Fernández i la professora de matemàtiques Mamen Hernández van decidir crear una figura especial per a aquesta celebració. Amb l'ajuda dels alumnes de la UEECO, van modelar un colom de paper maixé. El que inicialment era una manualitat destinada a decorar l'institut, va acabar guanyant un lloc destacat dins del centre.

Tot i la jubilació de Carmen Fernández, aquesta tradició continua viva gràcies a la implicació de professors i alumnes, que han mantingut l'esperit de la iniciativa.

A dia d'avui, el colom ha passat a formar part de la identitat del centre. Discret, però constant, ens dona la benvinguda cada dia i ens acompanya en cada esdeveniment, recordant-nos com les petites iniciatives poden perdurar en el temps. Amb les seves diferents caracteritzacions el colom també és un testimoni dels 25 anys de l'IES Sa Colomina.

Amb el temps, aquell colom ha deixat de ser només una decoració efímera per convertir-se en un element present en diverses activitats i esdeveniments del centre. A partir d'aquell moment, el colom ha tingut un paper fonamental en les festes i celebracions de l'IES Sa Colomina. Els alumnes de la UEECO han estat els encarregats de caracteritzar-lo per a cada ocasió, adaptant-lo a les diferents festivitats de l'any.

Gràcies
CARMEN!

Des de fa tres cursos, el nostre institut compta amb la Comissió de Salut, un equip que treballa activament per promoure el benestar físic i emocional de l'alumnat, el professorat i la resta de la comunitat educativa.

La salut és un pilar fonamental per a l'aprenentatge i el desenvolupament personal, i per això, aquesta comissió es dedica a implementar iniciatives que fomentin hàbits saludables i un entorn segur per a tothom.

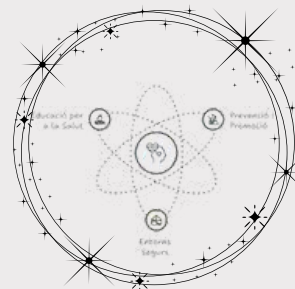
Compromís amb la salut i la prevenció

La Comissió de Salut: un compromís amb el benestar de la comunitat educativa

La Comissió de Salut té com a objectiu principal integrar totes les accions destinades a millorar la salut i la qualitat de vida dins el centre. Amb aquest propòsit, treballa en tres grans línies:

- Prevenció i promoció de la salut: Redueix riscos, fomenta l'activitat física i una alimentació equilibrada, i sensibilitza sobre la salut mental.
- Entorn segur i saludable: Garanteix un espai segur i de convivència, aplica protocols sanitaris i facilita recursos per afrontar situacions de risc.
- Educació per a la salut: Incorpora hàbits saludables al currículum, forma el professorat en primers auxilis i impulsa el lideratge de l'alumnat en salut.

Un centre compromès amb el benestar

El nostre institut forma part del programa Centres Promotors de la Salut (CEPS) i ha estat reconegut com a centre cardiosaludable, ja que disposem d'un desfibril·lador per a possibles emergències.

A més, duim un control de l'alumnat inclòs al programa Alerta Escolar, mantenint un registre actualitzat i garantint una resposta ràpida i segura en cas de necessitat.

També comptam amb la Consulta Jove, un espai d'atenció personalitzada a càrrec de la infermera Silvia Pérez, disponible cada dimecres de 13:00 a 14:00 h, on l'alumnat pot resoldre dubtes i rebre assessorament sobre qualsevol tema relacionat amb la salut.

Activitats destacades

La Comissió de Salut ha dut a terme diverses iniciatives per impulsar hàbits saludables i conscienciar la comunitat educativa sobre la importància de la salut en el dia a dia. Entre les activitats més rellevants destaquen:

Formació en primers auxilis, RCP i Alerta Escolar per al professorat; i projectes de conscienciació sobre hàbits saludables, com:

A més, també treballa en la prevenció de conductes de risc entre els joves, mitjançant accions destinades a la prevenció del consum d'alcohol i altres substàncies, la conscienciació sobre l'ús responsable de les pantalles i les xarxes socials, i la promoció d'una educació afectiva i sexual saludable.

Cap a un futur més saludable

El nostre institut segueix apostant per la salut com a eix fonamental del projecte educatiu. La tasca de la Comissió de Salut és fonamental per garantir que l'alumnat creixi en un entorn segur, amb les eines necessàries per desenvolupar hàbits de vida saludables i afrontar els reptes de la societat actual.

Seguirem treballant per consolidar aquests projectes i continuar fent del nostre institut un referent en la promoció de la salut. Entre tots, podem aconseguir que l'educació i la salut vagin de la mà!

Coincidint amb el 25è aniversari del nostre institut, des de la Comissió Ambiental volem compartir amb tota la comunitat educativa una petita mirada enrere per recordar la nostra trajectòria.

La comissió va néixer el curs 2003-2004 amb la missió d'integrar l'educació ambiental a la vida quotidiana de l'institut. Des de llavors, han estat moltes les propostes i activitats que han ajudat a sensibilitzar l'alumnat i tota la comunitat educativa sobre la importància de tenir cura del nostre entorn.

La Comissió Ambiental: 21 anys sembrant consciència verda a l'IES sa Colomina

Objectius clars, accions concretes

Entre els seus objectius, destaca la promoció del coneixement i el respecte pel medi ambient, sensibilització sobre la problemàtica mediambiental, i col·laboració amb els diferents departaments per tractar aquests temes de manera interdisciplinària. A més, la comissió ha treballat per fer de l'IES un centre més sostenible, millorant la gestió de residus, fomentant la reutilització i potenciant un ús responsable dels recursos.

Una comissió molt activa

En aquests 21 anys d'història, la comissió ha impulsat moltes activitats com:

- Sortides mediambientals.
- Concurs "Aula ecològica".
- Elecció de delegats ambientals a cada aula.
- Campanya "polsereta verda".
- Xerrades i exposicions de sensibilització.
- Reutilització de llibres de text (quan en fèiem ús).
- Concurs de fotografia.
- I un dels projectes més recents: l'hort escolar.

Article Ecoaula

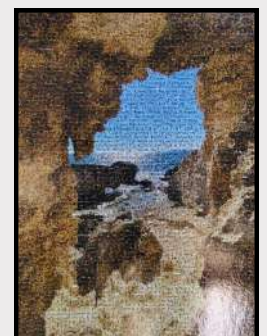
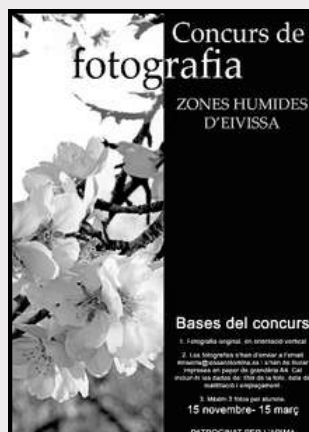
També ha mantingut una comunicació constant amb la comunitat educativa a través de diversos canals com el Taulell verd, el correu electrònic, la revista del centre, la web i les xarxes socials com Instagram.

Una feina conjunta

Des dels seus inicis, la comissió ha estat formada per professorat de diferents àrees. La seva dedicació, any rere any, ha estat clau per mantenir viva aquesta consciència ecològica dins i fora de les aules.

En el marc d'aquest 25è aniversari de l'IES sa Colomina, felicitem i agraïm a totes les persones que han format part de la Comissió Ambiental. Perquè, gràcies a elles, l'educació que oferim és també una educació en valors, compromesa amb el futur del planeta.

Hortet ECOLOMINA

La història de l'actual hortet de sa Colomina comença al curs 23-24 quan es va a reactivar l'hort del centre. Vàrem començar a netejar la zona i amb l'ajuda de l'Ajuntament vàrem moure i oxigenar la terra amb un motocultor. A l'hort feim servir el mètode Gaspar Caballero i per això vàrem preparar les quatre parades en crestell. L'alumnat que va col·laborar al curs 2023-24 era el del grup flexible, alumnat que es trobava fora de l'aula i volia recuperar punts. Aquest curs 2024-25, hem ampliat el nombre d'alumnat que ajuda a mantenir l'hortet: l'aula UECCO i diferents grups d'alumnes. A més, s'han fet tallers d'hort el dia del centre i de lliurament de notes obert a tot l'alumnat.

Les tasques que es porten a terme són: regar, fer collita de les diferents hortalisses, llevar "males" herbes, plantar..... es tracta d'una tasca a l'aire lliure que ajuda a oxigenar el cervell i l'ànima. És un bon moment per parlar i aclarir diferents aspectes com situacions delicades de la vida al centre com enfrontaments amb professorat o altres companys. A l'hort, col·labora tant la comissió ambiental com la resta del professorat i personal no docent interessat. Moltes gràcies a tothom!

Volem destacar la sort que hem tingut de poder comptar amb la col·laboració de l'alumnat de 2n de batxillerat de la matèria Tècniques d'expressió gràficoplàstica que ha dissenyat i pintat un **mural** sobre el subsòl a mur de l'hort. Ha quedat precios!

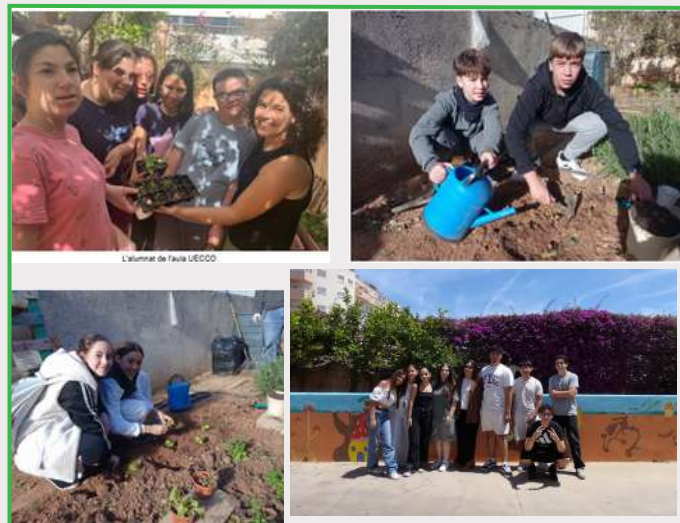

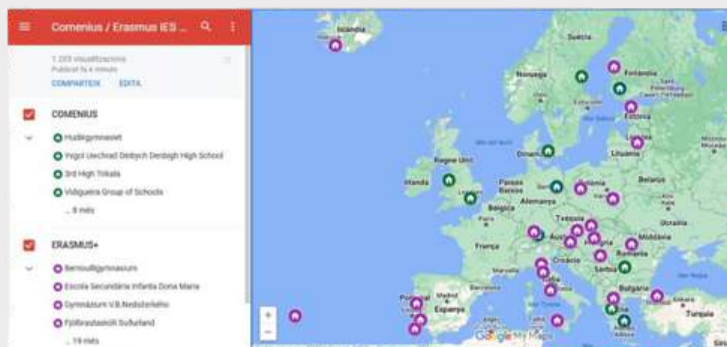
Foto compost. En el procés de formació de compost la temperatura ha de ser d'uns 40 °C.

Aquest curs ens hem proposat fer el nostre propi compost. Amb aquest objectiu es recull matèria orgànica per part del professorat i personal no docent, el servei de neteja separa la fracció orgànica i l'alumnat de 1r i 2n d'ESO també fa les seves aportacions per sumar punts per al concurs ECOAULA. A més, tot l'alumnat té la possibilitat d'aportar les seves restes de fruita que menja als patis. El compost format es fa servir per nodrir la terra de l'hort i obtenir unes verdures i hortalisses ben sanes.

Què cultivem a l'hort? Bròcol, col, rave, espinacs, bledes, escarola, tomàquet cherry, pebre, ceba, porro lletugues variades, com: fulla de roure, maravilla, orella d'ase, també blava i blanca que són varietats locals. També tenim: julivert (*Petroselinum crispum*), coriandre (*Coriandrum sativum*), alfabaguera (*Ocimum basilicum*), Lavanda (*Lavandula dentata*) i Calèndula (*Calendula officinalis*) per ajudar a pol·linitzar les diferents plantes. Si teniu algun dubte o voleu col·laborar a l'hort podeu enviar un correu a iolalla@iessacolomina.es

El nostre centre va iniciar la seva participació en programes internacionals amb COMENIUS durant el curs 2003-04, i vam continuar durant 8 anys consecutius, fins al curs 2010-11, treballant en 3 projectes diferents (2 com a centres associats i 1 com a coordinador). Els eixos principals d'aquests projectes van ser la ciutadania europea, el medi ambient i la salut

- "Com convertir-se en un bon ciutadà europeu" (2003/04 - 2005/06): vam ser centres associats amb Kempten (Alemanya, coordinador), Jaegerspiers (Dinamarca) i Acharnes (Grècia).
- "Joves Ciutadans Europeus" (2005/06 - 2008/09): vam ser coordinadors, amb la participació de Roma (Itàlia), Berlín (Alemanya), Londres (Regne Unit), Loimaa (Finlàndia) i Craiova (Romania).
- "HELP: Health and Environment Long for Protection" (2009/10 - 2010/11): vam ser coordinadors, amb la participació de Vidigueira (Portugal), Trikala (Grècia), Denbigh (Gal·les) i Hudisvall (Suècia).

Després d'un període de descans de 6 anys, vam reprendre la nostra participació en programes internacionals amb ERASMUS, arran d'unes jornades celebrades a Madrid el 2016, al Círculo de Bellas Artes. Des del curs 2017-18 fins a l'actualitat, hem participat de manera continuada en aquest programa.

Durant aquests anys, hem realitzat els següents projectes:

- "BLIPP: Boost Learning through Innovative Positive Practice" (KA219, 2017/18 - 2018/19): vam ser coordinadors, amb la participació de Vidigueira (Portugal), Sala (Letònia) i Kauhajoki (Finlàndia). Aquest projecte va treballar amb l'aplicació de Realitat Augmentada.
- "MIO: Metodologies Innovadores y Observación" (KA101, 2019/20 - 2020/21): activitats de job shadowing amb Biberach (Alemanya).
- "WATER: A Walk Around The Earth's Resources" (KA229, 2019/20 - 2021/22): vam ser coordinadors, amb la participació de Becej (Sèrbia), Istanbul (Turquia), Pulawy (Polònia) i Kauhajoki (Finlàndia). Aquest projecte va tractar sobre l'aigua.
- "INET: Innovació i Noves eines educatives" (KA101, 2020/21 - 2021/22): activitats de job shadowing amb Gurghiu (Romania), Kauhajoki (Finlàndia), Vidigueira i Lagos (Portugal), Istanbul (Turquia) i Roma (Itàlia). "CER: Energies Renovables i Catàstrofes Naturals" (KA229, 2020/21 - 2022/23): vam ser centres associats amb Biberach (Alemanya, coordinador), Lagos (Portugal), Florència (Itàlia) i Tallinn (Estònia). Aquest projecte va tractar sobre energies renovables i catàstrofes naturals.

Vam obtenir l'acreditació Erasmus KA121-SCH en la primera convocatòria del 2020. Com a centre acreditat, hem realitzat els següents projectes:

- **KA121-SCH 2021-2022 (1r any):** activitats de *job shadowing* amb Biberach (Alemanya), Roma, Florència i Palerm (Itàlia), Vidigueira (Portugal) i Edessa (Grècia).
- **KA121-SCH 2022-2023 (2n any):** activitats de *job shadowing* amb Biberach (Alemanya), Poznan (Polònia), Modena (Itàlia), Budapest (Hongria) i Becej (Sèrbia).
- **KA121-SCH 2023-2024 (3r any):** activitats de *job shadowing* i intercanvi d'alumnes amb Graz (Àustria), Poznan (Polònia), Modena (Itàlia), Lagos i Angra do Heroísmo (Portugal) i Budapest (Hongria).
- **KA121-SCH 2024-2025 (4t any):** activitats de *job shadowing* i intercanvi d'alumnes amb Viena (Àustria), Poznan (Polònia), Modena (Itàlia), Coimbra, Angra do Heroísmo i Funchal (Portugal) i Prievdza (Eslovàquia).

Durant els anys de participació en el programa COMENIUS, vam realitzar 52 mobilitats de professors. En el programa ERASMUS, hem realitzat 48 mobilitats d'alumnes i 29 de professors. Des de l'acreditació, hem realitzat 44 mobilitats d'alumnes i 44 de professors.

La nostra participació en el programa ERASMUS ens ha permès conèixer 18 països amb els seus diferents sistemes educatius i metodologies. Aquesta observació i aprenentatge ha impulsat canvis en el nostre centre, començant per aspectes bàsics com la decoració amb espais dedicats a Erasmus i els patis dinàmics, que inclouen un *Speaker's corner*, lligues de bàsquet, voleibol i escacs, entre altres activitats. També hem creat un espai a la biblioteca del centre on alumnes i professors intercanvien llibres escrits en diferents llengües, una idea inspirada en Itàlia.

Enllaç a la web
Erasmus + d'ESO
del centre

Enllaç a la web
Erasmus + d'FP
del centre

L'Eivissàpiens

El dia va començar quan vaig arribar a l'institut aquell matí, i hi havia tota la gent que anava a participar al concurs Eivissàpiens. Des d'allí vam emprendre camí cap a Can Ventosa. Quan vam arribar, alguns alumnes es van anar tornant per tocar amb un tambor que em va fer mal de cap una bona estona, i al final em vaig quedar amb les ganes de tocar-lo! Hi va haver un moment fora de Can Ventosa que na Raquel va creure que ens havíem equivocat de lloc. Va ser una mica estressant, però vam descobrir que sí, érem al lloc correcte. Vam entrar i ens van donar unes samarretes de l'Eivissàpiens, que no eren gaire boniques, però bé, el concurs va començar, i JA NO VAN PARAR AMB EL TAMBOR, que, de fet, com ja he dit abans, vaig quedar amb ganes de tocar-lo.

Després va començar el concurs. Per sorpresa de tots, ANÀVEM GUANYANT i la Consolació anava perdent... Va ser un moment d'alegria que va durar poc. Després tot va començar a anar malament perquè la Consolació va començar a guanyar i ningú va poder treure-li el primer lloc que va acabar tenint. Crec que estava una "manegat" perquè el nostre botó va deixar de funcionar, i també ens deien que les preguntes estaven malament quan ho estàvem fent bé. A més, van pensar que podien repetir diverses vegades la mateixa persona, però no era així, i van dir que per aquest fet ens penalitzarien. Al final no va ocórrer res, i supòs que és perquè anàvem tota l'estona perdent! Pel que fa a la meva participació, jo vaig pujar a fer la prova dels 4 sentits i vaig fer la del gust, perquè sabia que, sí o sí, la tindria bé, ja que quasi cada diumenge menjo postres eivissencs. I bé, hi va haver un noi que va participar amb mi que VA CONFONDRE EL ROMANÍ AMB el TOMANÍ... Però bé, són errors que passen, suposo.

També va ser una setmana d'Erasmus i vàrem perdre gent molt valuosa que podia haver participat, però això no vol dir que la gent que va participar ho fes malament. Va ser molt divertit, llevat del TAMBOR, ja que encara que tanqui els ulls, el puc sentir dins el meu cap i en cap moment vaig poder tocar-lo... Vull acabar dient a tots els meus companys i companyes que ho van fer molt bé, que no importa guanyar o perdre, perquè hem estat tots junts, ho hem passat bé (llevat de l'estrès), i és una experiència que ens emportem a casa, amb una samarreta molt xula que ara és el meu pijama d'estiu.

Les Rondalles d'Eivissa

Aquesta història s'ha basat en el llibre de *Rondalles d'Eivissa*, escrit per Joan Castelló Guasch (1911 - 1984)

Dalt Vila mai havia set una ciutat qualsevol, es deia que era màgica.

Un dia, concretament el 19 de Juliol de 1975, un jove mariner professional que es deia Joan Castelló, va decidir anar des de Califòrnia fins a Eivissa, en especial fins a Dalt Vila navegant amb un vaixell. Aquest jove mariner tenia un secret i una missió que ningú sabia.

A la setmana de la seva proposta 4 mariners van decidir ajudar-lo, es van preparar i en Joan el mariner professional, va agafar una bossa vermella i un ratolí de joguina. L'alcalde de la ciutat li va preguntar per a què era la bossa i el ratolí de plàstic, però en Joan no va voler contestar. Quan estaven enmig de l'aigua, en Joan veia els seus mariners molt preocupats. En Joan no va dubtar ni un segon, i va preguntar què els feia dubtar. Ells deien que a Eivissa hi havia moltes rondalles molt estranyes, com la del Gegant des Vedrà, la del fameliar i moltíssimes més.

En Joan després de reflexionar va entendre la seva preocupació, però els va dir que això eren rondalles, és a dir, que això no pot passar, encara que ell sabia la veritat.

Quan varen arribar amb molta por, en Joan va aconseguir baixar als mariners del vaixell al port d'Eivissa.

Encara era de dia, no tenia res a fer. Quan estaven tots a baix inclòs el ratolí dins la bossa, se'n varen anar a fer una volta a Vara de Rei. Just hi havia una colla de joves ballant un ball estrany típic d'aquesta illa màgica.

Quan es va fer de nit tot el poble se'n va anar corrent a casa seva, en Joan sabia que havia arribat el moment de salvar aquella illa. Va esperar que quasi no havia gent per salvar Eivissa posant el ratolí i la bossa a lo més a dalt de Dalt Vila.

I així va ser, el ratolí es va fer gros i va posar dins la bossa tots els esperits d'Eivissa fer després tancar-los a un conte màgic, per mai més poder sortir i espartar de nou a la gent.

A partir d'aquell moment només es coneixeran aquestes criatures si la gent les llegeix als contes de les rondalles d'en Joan Castelló.

-Com vosaltres-va dir el jove- us ha agradat?

-Sí, sí- varen cridar els nens.

Barraquisme i el sensellarisme: una trista realitat

Gael Martín Cerrato 2n Batx B

A l'illa d'Eivissa ens trobem en una greu situació quant als habitatges. Els preus es troben en constant augment, fent que moltes persones no puguin viure en condicions dignes, per tant, aquestes han de buscar alternatives per poder accedir a un espai, optant en llocs com xaboles o barraques. Al mateix temps amb aquest fenomen es desenvolupa un problema de persones sense llar que a més, necessiten d'atenció de les administracions per poder sobreviure.

La qüestió és si aquests dos fenòmens es relacionen o són independents. Per una part, el barraquisme es desenvolupa a conseqüència de la incapacitat de les persones per poder pagar els elevats lloguers, provocant que n'hi hagi un creixement de l'espai compartit entre diverses famílies dins d'un mateix habitatge, la qual cosa redueix la qualitat de vida.

No obstant això, a vegades compartir entre diverses famílies pot ser un problema si una d'aquestes famílies té una persona que pateix de problemes de salut (com un procés oncològic) que necessita ajuda constantment i que, per tant, influeix als que es troben dins d'aquest espai.

D'altra banda, el sensellarisme es troba en creixement, amb persones que per motius personals i/o laborals no tenen una llar i, per tant, els trobem dormint pels carrers amb una greu vulnerabilitat i depenent de ajudes per mantenir la seva supervivència.

Es poden relacionar els dos fenòmens? Sí, però, habitualment, són totalment independents, mentre que el barraquisme està més lligat a factors externs com els preus i que, així i tot, aconseguir un sostre, el sensellarisme depèn de factors individuals, com no tenir feina, problemes de salut, manca de suport, etc.

A Eivissa les perspectives de cara al futur són preocupants, amb un model turístic que fomenta cada vegada més aquests fenòmens, és constant les protestes de la gent pels lloguers inaccessibles econòmicament, cada vegada més els treballadors han de sortir de l'illa degut a la impossibilitat de trobar un habitatge, afectant els sectors educatius, a la sanitat o l'hostaleria i en general a la qualitat dels serveis.

Lucas Parada Martínez 2n Batx B

Últimament, quan anem pel carrer es dona el cas que veiem, desgraciadament, a gent sense habitatge. Aquesta gent que viu en penoses condicions la podem trobar en llocs usals del carrer, mentre que també podem trobar les xaboles, unes vivendes construïdes pobrament. Això em genera un dubte: realment aquesta situació ens portarà a una Eivissa sensellarista? Aquest concepte significa el mateix que el barraquisme? Eivissa és coneguda per les seves platges, els seus paisatges, la seva natura... Un lloc ideal molt visitat pels turistes. .

Però aquest problema que s'està patint sobre el sensellarisme i el barraquisme no s'exposa, i de cara al futur és un tema molt preocupant sobretot per als joves. La pujada de preus sobre els habitatges dificulta viure a Eivissa, cosa que provoca que la gent comparteixi habitatge amb altres persones, la qual cosa és incòmode per a qualsevol, ja que això suposa una ruptura de privacitat.

Quant al barraquisme i el sensellarisme, són dos conceptes que encara que siguin similars, no ho són. Hi ha una clara diferència entre viure al carrer que viure a una xabola, ja que en aquesta no has de cercar un lloc càlid ni un sostre on pugui protegir-te, mentre que a una xabola almenys pots viure entre quatre parets.

En conclusió, l'administració a Eivissa hauria d'obrir els ulls i mirar enfront d'aquest problema, i preocupar-se no només dels joves davant al futur, sinó també per la gent que actualment pateix en aquestes circumstàncies.

Júlia Valent Torres 3r ESO B

En els últims anys, Eivissa ha disparat els preus dels habitatges, fent que moltes persones no puguin tenir un lloguer digne. Davant d'aquesta situació, algunes famílies i treballadors opten per viure en barraques o construccions improvisades, mentre que altres acaben al carrer en situació de sensellarisme.

La barraca, tot i ser una solució extrema, permet a les persones mantenir un cert grau d'autonomia, però no deixa de ser una forma de precarietat. La manca de serveis bàsics, la inseguretat i les condicions de vida fan que, si no troben una sortida, moltes d'aquestes persones acabin en una situació encara més vulnerable, convertint-se en sensellarisme. Aquesta realitat és conseqüència directa de l'especulació immobiliària i del model turístic que domina l'illa. Els habitatges es destinen cada cop més al lloguer vacacional, fent que els preus siguin inassumibles per als residents. A més, els sous no augmenten al mateix ritme que el cost de la vida, deixant moltes persones en una situació límit.

Si no es prenen mesures, el problema anirà a pitjor. És imprescindible regular el mercat de lloguer, limitar els habitatges turístics i garantir una oferta d'habitatge per als qui ho necessiten. Eivissa no pot continuar sent una illa exclusiva per als qui poden pagar preus disparats.

Marc Iniesta Gómez 3r ESO B

A Eivissa, el preu de l'habitatge està pujant molt, això afecta moltes persones i famílies que es veuen obligades a viure en condicions molt dolentes, com en barraques o en cases on han de compartir espai amb altres famílies. Això està fent que cada cop hi hagi més persones vivint al carrer.

Si no es prenen mesures, el problema continua empitjorant. Les autoritats competents han d'actuar per crear habitatges més assequibles i ajudar les persones amb menys recursos. És important que es facin polítiques perquè tothom tingui un lloc on viure. Si treballem junts, podem millorar la situació a Eivissa i evitar que més persones acabin sense llar.

Maria Rodriguez Guasch 2n batx B

Avui dia tots som conscients del greu problema que està afectant la nostra societat: la falta d'habitatge que obliga molts ciutadans a viure en la precarietat absoluta. Aquest problema ve generat per la gran pujada dels preus dels habitatges i els baixos salaris. Per tant, aquestes persones es veuen obligades a viure en condicions deplorables, com són les barraques. Però, aquesta situació realment deriva cap del sensellarisme?

El sensellarisme es refereix a la situació d'una persona que no disposa d'un habitatge digne. Per desgràcia, cada vegada és més freqüent i afecta moltes famílies sense recursos suficients per portar una vida estable.

Tot i que no sempre passa, el sensellarisme pot derivar en barraquisme, ja que algunes persones que no tenen una llar acaben vivint en construccions precàries per evitar estar al carrer.

Aquesta greu situació no sols afecta a famílies, sinó a gent que no té família, gent malalta o gent que arriba d'altres països per a intentar millorar la seva qualitat de vida. Com pot ser que existeixin persones malaltes i amb un feble estat de salut habitant als carrers, ja que no tenen un habitatge digne per a residir? És una situació realment preocupant i que ha d'arreglar-se al més aviat possible, perquè sinó les conseqüències podrien ser pitjors. Què serà del futur de tots els joves si aconseguir un habitatge digne és tan costós? En un futur no gaire llunyà, aquesta situació que avui dia afecta a una part de la població, pot canviar i afectar a molts de nosaltres. Un habitatge digne és un dret fonamental que tenim cadascun de nosaltres que està establert en l'article 47 de la Constitució Espanyola de 1978, per tant, ha de ser respectat i complert. Tots els ciutadans tenim aquest dret, i no ens el poden llevar. Aquesta situació ha de canviar perquè tothom d'aquest país pugui obtenir un habitatge digne sense haver de viure en males condicions o convivint amb altres famílies en la mateixa llar. Tots mereixem un espai en el qual puguem viure i ser feliços.

CÀPSULA SA COLOMINA 2050

Una càpsula del temps és un recipient construït amb la finalitat de guardar missatges i objectes del present per a ser trobats per generacions futures. L'expressió càpsula del temps s'utilitza des de 1937, encara que la idea és tan antiga com els primers assentaments humans a Mesopotàmia (avui Iraq). Per citar una càpsula curiosa en projecte, el satèl·lit KEO serà llançat transportant missatges dels que ara habitem la terra pels que l'habitaran l'any 52.000. KEO orbitarà a l'espai 520 segles i retornarà amb una memòria antiga.

Per a elaborar la nostra càpsula hem convidat a totes les persones que convivim a l'IES Sa Colomina a debatre i triar quin testimoni volen llançar al futur. Tots els grups-classe (ESO, Batxillerat i Cicles Formatius), aula UEECO, claustre, personal de consergeria, d'administració, de neteja, de bar i Apima. L'única indicació va ser triar un objecte per grup. Agraïm a tots els tutors que han col·laborat en el projecte. A més han participat Erasmus+, MasterGrec, veterans 25 anys i equip directiu. En total hem recollit 38 objectes.

El passat 11 d'abril de 2025, dia del centre i celebrant el seu 25 aniversari, vam procedir a introduir tots els objectes en la càpsula. A continuació la vam enterrar al pati al costat de la pista de bàsquet sota els arbres i la vam cobrir amb una placa commemorativa.

Alguns objectes de la nostra càpsula i càpsula enterrada. Mesures placa d'acer inoxidable 25x (simbolitza l'any 2025). Mesures rajola formigó 50x50cm (simbolitza l'any 2050).

Hem guardat certes disfressades de dubtes, dibuixos de mans petites, advertiments que algú escoltarà, fotografies amb rostres que ens miren, un llapis sense goma d'esborrar, un mocador sense cap, somnis que no sabem si ens deixaran construir. Tot sota terra, per a recordar d'on venim i el que podem conrear. L'11 d'abril de 2050 les persones que obrin la nostra càpsula viatjaran al passat sense necessitat d'un Delorean. I veuran que vam ser aquí. Que vam veure. Que vam sentir. Que vam saber.

Departament de Dibuix

Quina perspectiva de futur preveu el sistema educatiu a secundària?

Aquest centre, així com molts altres centres de la nostra comunitat autònoma, presenten un handicap respecte als centres d'altres CCAA, com és el cas de la insularitat. Aquesta illa coneguda arreu del món per la marca "Ibiza" presenta lligams molt estrets amb el turisme i la immigració, el qual tendeix malauradament a un encariment de preus generalitzats on l'habitatge s'endú "la grossa de Nadal". L'esforç de molts centres eivissencs per preservar la llengua i la cultura pròpia, tasca força complicada degut als fenòmens acabats d'esmentar, haurà de seguir com a principal repte. L'ensenyament del català, del castellà i d'altres idiomes continuarà sent clau per mantenir la riquesa cultural i afavorir la projecció lingüística dels eivissencs i eivissenques.

En conclusió, l'educació secundària que es preveu en uns 25 anys al nostre centre, amb les condicions esmentades del factor insularitat a Eivissa, és que segueixi obrint-se el ventall de diversitat entre l'alumnat, molt més influenciada per les noves tecnologies i en què més que aprendre coneixements d'algunes matèries (com deia abans que aniran reduint-se) s'aniran centrant en com saber-les cercar dins el món de la informació i la seva aplicabilitat al món en què viuen, un món completament diferent del que concebem en l'actualitat.

Quan imagin l'educació secundària d'aquí a 25 anys a Espanya, i concretament a Eivissa, és inevitable pensar en un sistema educatiu totalment transformat i molt diferent al que tenim avui dia; tant en els propis continguts que s'ensenyen amb el nostre currículum com en la manera d'ensenyar i aprendre entre l'equip docent i l'alumnat. La tecnologia i el benestar emocional dels alumnes seran pilars fonamentals d'un nou model educatiu que any a any, es separa i s'allunya de tot el tradicional i aposta per una educació més flexible, diversa i adaptada a les necessitats dels alumnes, tot i que quasi sempre, aquesta flexibilització curricular comporta any rere any, reduir coneixements.

Parlant de la tecnologia, la digitalització serà gairebé total. Les aules tradicionals, amb el pas de noves generacions, van evolucionant i adaptant-se, on hem passat de pissarres de guix, a pissarres blanques amb retoladors, després als projectors fins a arribar a les pissarres digitals actuals. Però això és l'actualitat, aquesta tecnologia seguirà millorant el nostre dia a dia i les aules seguiran equipant-se amb tecnologia immersiva: realitat augmentada, intel·ligència artificial i plataformes d'aprenentatge personalitzat. Els llibres de text, ja obsolets al nostre centre, seran substituïts per materials digitals interactius. Cal fer una especial menció a la intel·ligència artificial (IA) la qual ha canviat la forma de realitzar segons quins tipus d'activitats per part d'alumnat i professorat i poc a poc, ens haurem d'anar adaptant a aquesta nova forma de treballar.

Imatge de jcomp a Freepik

Article d'opinió

**L'evolució de
l'educació a
Espanya: del
passat al futur
amb la
intel·ligència
artificial**

Li he preguntat a ChatGPT com veu l'educació d'aquí a 25 anys i per a això, li he demanat que la compari amb l'educació de fa 25 anys. Com a filòleg, intent almenys escriure amb propietat i criteri sobre els temes que considero rellevants, així que entendràs que el fet d'escriure una redacció amb ChatGPT no m'acaba de convèncer. Per a no sentir-me tan malament i tant impostor amb la meva professió, he decidit analitzar i contrastar el que la intel·ligència artificial em conta. Anem a l'embolic.

Fa 25 anys, l'educació a Espanya era molt diferent de l'actual. O no. Temes que no interessaven als alumnes, les mateixes excuses i les mateixes frases tant per part d'alumnes com de professors... Ja veurem.

A la fi dels anys 90 i principis dels 2000, el sistema educatiu es basava en mètodes tradicionals, on els llibres de text, la pissarra i l'ensenyament magistral eren els pilars fonamentals de l'aprenentatge. La tecnologia a les aules era limitada, i l'accés a internet encara estava en una fase primerenca. Els alumnes depenien gairebé per complet dels professors i els materials impresos per a obtenir coneixements, i l'avaluació se centrava en exàmens escrits i memorització de continguts. També contestàvem als professors a la recerca d'una rebel·lia que no ens podíem permetre a casa. Els de lletres no enteníem per a què havíem de memoritzar les taules de multiplicar si existien les calculadores, i els de números no entenien per a què els anava a servir a ells aprendre anglès.

No obstant això, amb l'arribada de la digitalització i l'expansió d'internet, l'educació va començar a transformar-se. La introducció de pissarres digitals, plataformes en línia i l'accés massiu a la informació a través de la xarxa van marcar un punt d'inflexió. A poc a poc, els models educatius van anar evolucionant cap a metodologies més interactives i participatives. Totalment d'acord, ChatGPT, de fet afegiria ara que ho veig amb la perspectiva de professor, que aquests canvis es van fer cames ajudeu-me. Igual que ara ens obliguem a introduir en qualsevol situació d'aprenentatge els Kahoots, els Padlets, les presentacions interactives i qualsevol distracció amb colors que ens allunyi de l'aprenentatge de memòria.

Avui ens trobem en una nova cruïlla: l'impacte de la intel·ligència artificial (IA) en l'educació. Si bé actualment la seva presència s'està consolidant, en 25 anys és probable que el panorama educatiu a Espanya sigui radicalment distint. La IA té el potencial de personalitzar l'aprenentatge segons les necessitats de cada estudiant, cosa que permet programes adaptatius que reforcin les àrees en les quals cada alumne necessiti més suport. Això podria significar la fi del model homogeni i estandarditzat d'ensenyament.

I aquí és on se'ns embeni una idea sense peus ni cap. La idea que una màquina, per intel·ligent i per artificial que sigui, serà capaç de tractar de manera individual les necessitats de cada alumne. Si els professors del segle XXI ens dediquem més a acompanyar en l'educació, com veurem més endavant; i les màquines es dedicanen a ensenyar, en què ens convertirem? Si hi ha alguna cosa que tinc clar és que els alumnes tenen cada vegada més problemes psicològics i necessitats d'atenció humana. També tinc clar que no sóc psicòleg, per què haig de fer de psicòleg? No podria fer-ho la IA? Si confiem l'educació a la intel·ligència artificial, per què no la salut mental? O la salut en general... Però, no ens avancem.

Així mateix, els professors podrien deixar de ser simples transmissors de coneixement per a convertir-se en guies de l'aprenentatge, aprofitant les eines de IA per a optimitzar la seva labor pedagògica. Recordes quan vaig dir que ho veuríem més endavant? Aquest recurs genera cohesió entre paràgrafs i fa que aquest text tingui sentit. T'he fet esperar unes poques línies per a tornar a reprendre el tema. Anticipació, espera i recompensa. Una cosa impensable en la societat que s'està generant on les respostes són immediates. *L'avaluació podria centrar-se més en la resolució de problemes i en la creativitat, amb sistemes automatitzats capaços d'analitzar el progrés dels estudiants en temps real.* Per descomptat que tot seria així de senzill i bonic, sempre que deixéssim de costat el fet que res els interessa, ni els commou, ni els genera conflicte. I si el conflicte es genera, sempre hi haurà un pare que el sol·lucioni el més ràpid possible.

En conclusió, l'educació a Espanya ha canviat significativament en els últims 25 anys i continuarà evolucionant a un ritme accelerat amb la intel·ligència artificial. També et dic, ara amb tota la confiança del món que hem desenvolupat si has arribat al final d'aquesta redacció: sempre les generacions que venen han estat les pitjors. Mai hi ha hagut futur o ha estat molt negre. *Si es gestiona adequadament, aquesta transformació podria democratitzar encara més l'accés al coneixement i fer que l'aprenentatge sigui més eficaç i personalitzat. No obstant això, és fonamental que l'ajuda de la IA ens faci la vida més fàcil sense substituir el valor de l'ensenyament tradicional ni el talent humà en la creativitat. El futur de l'educació dependrà de com sapiguem equilibrar els beneficis de la tecnologia amb l'essència humana del procés d'ensenyament-aprenentatge.*

Per descomptat, si es gestiona adequadament, si se segueixen les instruccions d'un professional, la IA fa que la nostra vida sigui més senzilla. Així podrem continuar produint i treballant, generant continguts i coneixements que mouen els engranatges de la societat en la qual mai res és suficient.

Per a acabar faré alguna cosa que prohibeixo als meus alumnes: afegir informació nova en una conclusió. Pares, alumnes, professors, sempre serem la pitjor generació i la idea és precisament aquesta. Fer que les futures generacions siguin millors que nosaltres i l'imprescindible per a millorar és tenir el coneixement i la capacitat crítica per a contrastar els continguts que trobem en línia.

COM SERÀ L'INSTITUT L'ANY 2050?

ARTICLE CREAT PER LA IA

La intel·ligència artificial (IA) ja ha començat a transformar el sistema educatiu. En els darrers anys, hem vist com assistents virtuals, correcció automatitzada de textos i eines adaptatives han entrat a les aules, però quina serà la seva influència en l'educació secundària d'aquí a tres dècades? L'any 2050, els instituts seran espais radicalment diferents gràcies a la presència omnipresent de la IA.

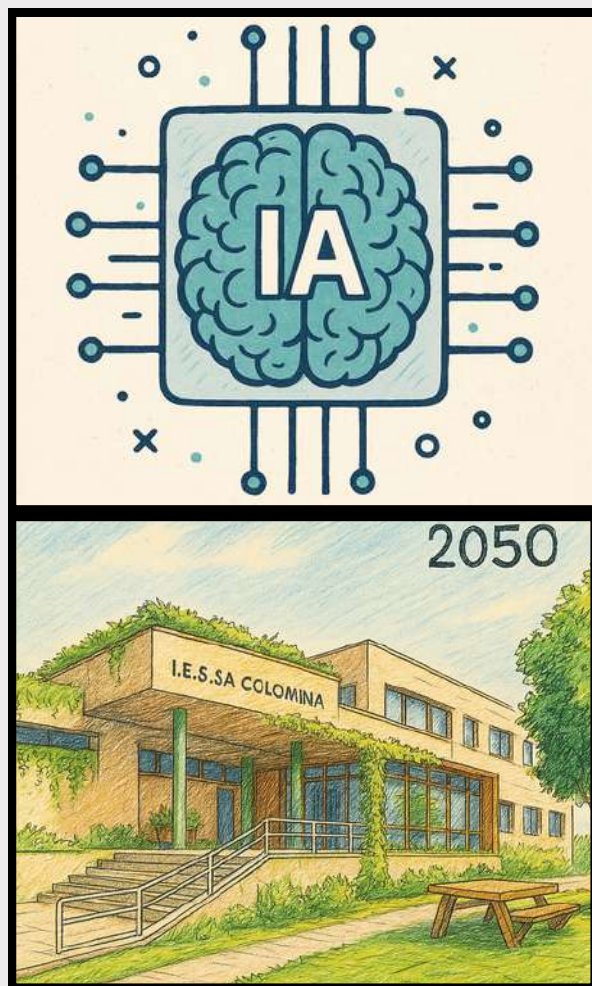
L'educació tradicional s'ha basat històricament en un model uniforme, però la IA permetrà una adaptació individualitzada sense precedents. Els alumnes rebran contingut ajustat al seu ritme i estil d'aprenentatge, amb plataformes intel·ligents que detectaran dificultats en temps real i oferiran exercicis personalitzats. Això pot suposar una revolució pedagògica que elimini l'avorriment i la frustració de molts estudiants.

El rol del professor no desapareixerà, però sí que es transformarà. En lloc de ser una font principal de coneixement, actuarà com a guia i mentor, ajudant els estudiants a desenvolupar pensament crític i capacitats creatives. La IA assumirà les tasques més mecàniques, com la correcció d'exàmens i la gestió administrativa, alliberant temps als docents per a un ensenyament més humà i empàtic.

El 2050, els instituts comptaran amb tecnologies de realitat augmentada i realitat virtual que permetran als alumnes viure experiències immersives. Imaginem un estudiant de ciències que pugui explorar el sistema solar des de dins o un alumne d'història que pugui presenciar en primera persona la Revolució Francesa gràcies a la realitat virtual. Aquest tipus d'aprenentatge transformarà la manera com els estudiants absorbeixen el coneixement.

Tot i els avantatges, la presència massiva de la IA a l'educació presenta reptes importants. La dependència tecnològica pot afectar la capacitat dels estudiants per desenvolupar autonomia i pensament independent. A més, la bretxa digital podria ampliar-se si aquestes tecnologies no es fan accessibles per a tots els alumnes, creant una nova forma d'exclusió educativa.

Encara que la IA canviï la manera d'ensenyar i aprendre, el factor humà continuarà essent essencial. Les habilitats socials, la capacitat de resoldre problemes complexos i la creativitat seran encara més valorades en un món altament automatitzat.

Així doncs, l'institut del 2050 podria ser un espai on la tecnologia no substitueixi l'educació tradicional, sinó que la potenciï, fent-la més personalitzada, immersiva i eficient que mai.

El futur de l'educació és ple d'oportunitats, però també de reptes. L'objectiu haurà de ser garantir que la IA serveixi per millorar l'experiència educativa sense deshumanitzar-la. En definitiva, l'institut del 2050 serà una combinació de tecnologia d'avantguarda i valors essencials de l'ensenyament, amb la finalitat de formar ciutadans crítics i preparats per als desafiaments del demà.

COM T'IMAGINES SA COLOMINA D'AQUÍ A 25 ANYS?

Com tots sabem, Sa Colomina fa 25 anys des que es va obrir per primera vegada, exactament l'11 d'abril del 2000. Hi ha hagut molts de canvis des d'aquell dia, però canviarà molt d'aquí a 25 anys, el 2050?

Avui dia la tecnologia està molt avançada i, si segueix avançant igual de ràpid, el més segur és que canviïn moltes coses relacionades amb la tecnologia. Poden ser els Chromebooks els que canviïn o poden ser les pantalles que tenim a classe, convertint-se en més pràctiques per l'educació del centre.

A més, el més segur és que s'expandeixi l'edifici, ficant algun pis més, o utilitzant espai de l'exterior per fer més classes. Això és possible, ja que cada vegada hi ha més gent a l'illa d'Eivissa i, per aquest motiu, hi hauria més alumnat a l'institut i necessitarem més aules.

Si passem al tema de l'ensenyament, podríem dir que hi haurà moltes més assignatures, optatives o, fins i tot, un PEI per a altres esports.

Finalment, parlaré sobre les activitats i la decoració del centre. El que és segur és que la decoració canviarà molt, de manera que hi haurà més color i estarà més net. Pel que fa a les activitats, es seguirà fent la cursa *Save the Children* com cada any, també la donació de sang i també faran activitats per ajudar a totes les necessitats del moment.

En conclusió, segons la meva opinió, hi haurà molts de canvis, tant físics (en la decoració) com en la manera d'ensenyar. Perquè 25 anys són molts, però el temps passa molt ràpid.

M'imagino l'edifici de l'IES quasi igual, potser més modern; unes finestres i portes tecnològiques (elèctriques); al pati hi haurà jocs d'aquell any.

Als passadissos hi haurà pantalles per transmetre notícies relacionades amb l'institut (festes, activitats extraescolars, el temps, concursos, etc. També es faran més banyes a disposició dels alumnes i els llums s'encendran cada vegada que percebin el moviment d'algú.

Per augmentar la seguretat hi haurà unes portes d'entrada les quals detectaran substàncies o objectes inadequats per a un centre educatiu.

L'alumnat del 2050 tindrà noves tecnologies, com: un rellotge que a més de l'hora et permetrà rebre informació rellevant per als estudiants, com: carnet per punts, targeta d'anar al bany.

Les ulleres 3D es faran servir per fer les mateixes coses que actualment feim al Chromebook. També s'empraran per als exàmens, ja que no podràs veure res més que de fulla del teu examen. O per fer treballs en grup, ja que podràs fer una videotrucada sense necessitat de trobar-te al mateix lloc que el teu company/a de grup.

Canviant de tema, hi haurà matèries noves, com: control de la tecnologia moderna, que formarà part de l'assignatura comuna de tecnologia i servirà per fer un ús més intel·ligent de la tecnologia moderna. També hi haurà una assignatura anomenada "escriptura manual", la qual serà molt important, perquè de tant emprar les ulleres la gent no trobarà necessitat d'escriure a mà. Per això, en aquesta assignatura, s'haurà d'escriure molt i possiblement serà l'assignatura més odiada, però la més útil.

ES SAC

I ara, què?

IES SA COLOMINA · COMISSIÓ DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

25

Anyos
Junts

*IES Sa
Colomina*

